

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Śliwiński

Sędziowie: SSO Ewa Taberska

SSO Hanna Bartkowiak (spr.)

Protokolant: prot. sąd. M. W.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Wojskowej del. do Prokuratury Okręgowej A. H.

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2014 r.

sprawy **S. W. (1)**

oskarżonego o przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P.

z dnia 26 maja 2014 r. sygn. akt III K 844/09

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając wniesioną apelację za oczywiście bezzasadną.
2. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. J. kwotę 516,60 zł brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.
3. Zwalnia oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, w tym nie wymierza mu opłaty za II instancję.

H. B. D. E. T.

UZASADNIENIE

S. W. (1) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 27 lipca 2005 r. we W. doprowadził A. O. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2 000 zł w ten sposób, że wprowadził ją w błąd co do możliwości wywiązania się z oferty sprzedaży pojazdu m-ki S. wyłudżając pieniądze w wymienionej kwocie mające stanowić zaliczkę, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 28 listopada 2004 r. do 30 maja 2005 r. kary pozbawienia wolności – orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 1 lipca 2004 r. sygn. II K 274/04 za czyn z art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

II. w dniu 1 sierpnia 2005 r. w C. doprowadził J. P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1 200 zł w ten sposób, że wprowadził ją w błąd co do możliwości wywiązania się z oferty sprzedaży pojazdu m-ki S., wyłudżając pieniądze w w/wymienionej kwocie mające stanowić zaliczkę, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt. I, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

III. w dniu 27 lipca 2005 r. w P. doprowadził M. Z. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1 471,19 zł w ten sposób, że wprowadził go w błąd co do możliwości wywiązania się z oferty sprzedaży pojazdu m-ki S., wyłudżając pieniądze w w/wymienionej kwocie mające stanowić zaliczkę, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt. I, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

IV. na przełomie lipca i sierpnia 2005 r. w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim zamieszczeniu na stronie internetowej www.automobilcentrum.republika.pl raz telegazety ogłoszenia możliwości sprowadzenia na zamówienie z za granicy samochodu marki S. (...) za pomocą wprowadzenia w błąd co do faktycznego zamiaru realizacji zamówienia, doprowadził A. K. (1) do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 1 000 zł, wyłudżając pieniądze na poczet zaliczki rzekomej transakcji kupna – sprzedaży w/wymienionego pojazdu, mając z góry powzięty zamiar niedostarczenia przedmiotu umowy, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt. I, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

V. na przełomie lipca i sierpnia 2005 r. w W. Ł., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim zamieszczeniu na stronie telegazety ogłoszenia o możliwości sprowadzenia na zamówienie z za granicy samochodu m-ki A. (...), za pomocą wprowadzenia w błąd co do faktycznego zamiaru realizacji zamówienia, doprowadził D. K., do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 1 200 zł tytułem wpłaty zaliczki na poczet zaliczki rzekomej transakcji kupna-sprzedaży w/wymienionego pojazdu, mając z góry powzięty zamiar niedostarczenia przedmiotu umowy, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt. I, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

VI. w sierpniu 2005 r. w S., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim zamieszczeniu na stronie telegazety ogłoszenia o możliwości sprowadzenia na zamówienie z za granicy samochodu marki A. (...) za pomocą wprowadzenia w błąd co do faktycznego zamiaru realizacji, doprowadził A. W. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 1 500 zł, wyłudżając pieniądze na poczet zaliczki rzekomej transakcji kupna-sprzedaży w/wymienionego pojazdu mając z góry powzięty zamiar niedostarczenia przedmiotu umowy, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt. I, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

VII. w dniu 3 sierpnia 2005 r. w C., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim zamieszczeniu na stronie telegazety TV oraz internetowej ogłoszenia o możliwości sprowadzenia z za granicy samochodu marki V. (...) za pomocą wprowadzenia w błąd co do faktycznego zamiaru realizacji zamówienia, doprowadził J. G. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 2 000 zł, wyłudżając pieniądze na poczet zaliczki rzekomej transakcji kupna-sprzedaży w/wymienionego pojazdu, mając z góry powzięty zamiar niedostarczenia przedmiotu umowy, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt. I, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

VIII. w lipcu 2005 r. w C.S. k. Ł. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim zamieszczeniu na stronie telegazety ogłoszenia o możliwości sprowadzenia na zamówienie z za granicy samochodu marki V. (...) za pomocą wprowadzenia w błąd co do faktycznego zamiaru realizacji zamówienia, doprowadził M. G. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 1 500 zł, wyłudżając pieniądze na poczet zaliczki rzekomej transakcji kupna-sprzedaży w/wymienionego pojazdu, mając z góry powzięty zamiar niedostarczenia przedmiotu umowy, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt. I, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

IX. w dniach 2-4 sierpnia 2005 r. w S., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim zamieszczeniu na stronie internetowej ogłoszenia o możliwości sprowadzenia na zamówienie z za granicy samochodu marki C. (...) za pomocą wprowadzenia w błąd co do faktycznego zamiaru realizacji zamówienia, doprowadził M. N. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 1 500 zł, wyłudżając pieniądze na poczet zaliczki rzekomej transakcji kupna – sprzedaży w/wymienionego pojazdu, mając z góry powzięty zamiar niedostarczenia przedmiotu umowy, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt. I, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

X. w dniu 29 lipca 2005 r. w O., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim zamieszczeniu na stronie telegazety TVP ogłoszenia o możliwości sprowadzenia na zamówienie z za granicy samochodu marki S. (...) za pomocą wprowadzenia w błąd co do faktycznego zamiaru realizacji zamówienia, doprowadził P. A. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 1 400 zł, wyłudżając pieniądze na poczet zaliczki rzekomej transakcji kupna-sprzedaży w/wymienionego pojazdu, mając z góry powzięty zamiar niedostarczenia przedmiotu umowy, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt. I, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

XI. w dniach 25-27 lipca 2005 r. w nieustalonym miejscu, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim zamieszczeniu na stronie telegazety TVP ogłoszenia o możliwości sprowadzenia na zamówienie z za granicy samochodu marki S. (...) za pomocą wprowadzenia w błąd co do faktycznego zamiaru realizacji zamówienia, doprowadził M. C. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 1 800 zł, wyłudżając pieniądze na poczet zaliczki rzekomej transakcji kupna-sprzedaży w/wymienionego pojazdu, mając z góry powzięty zamiar niedostarczenia przedmiotu umowy, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt. I, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

XII. na przełomie lipca i sierpnia 2005 r. w Z., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim zamieszczeniu na stronie telegazety TVP ogłoszenia o możliwości sprowadzenia na zamówienie z za granicy samochodu marki A. (...) za pomocą wprowadzenia w błąd co do faktycznego zamiaru realizacji zamówienia, doprowadził J. O. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie nie mniejszej niż 1 500 zł a nie większej niż 1 700 zł, wyłudżając pieniądze na poczet zaliczki rzekomej transakcji kupna-sprzedaży w/wymienionego pojazdu, mając z góry powzięty zamiar niedostarczenia przedmiotu umowy, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt. I, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

XIII. na przełomie czerwca i lipca 2005 r. w J., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim zamieszczeniu na stronie internetowej ogłoszenia o możliwości sprowadzenia na zamówienie z za granicy samochodu marki V. (...) za pomocą wprowadzenia w błąd co do faktycznego zamiaru realizacji zamówienia, doprowadził B. R. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 2 000 zł, wyłudżając pieniądze na poczet zaliczki rzekomej transakcji kupna-sprzedaży w/wymienionego pojazdu, mając z góry powzięty zamiar niedostarczenia przedmiotu umowy, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt. I, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

XIV. w dniu 30 lipca 2005 r. we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim zamieszczeniu na stronie telegazety ogłoszenia o możliwości sprowadzenia na zamówienie z za granicy samochodu marki V. (...) za pomocą wprowadzenia w błąd co do faktycznego zamiaru realizacji zamówienia, doprowadził M. M. (1) do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 1 000 zł, wyłudżając pieniądze na poczet zaliczki rzekomej transakcji kupna-sprzedaży w/wymienionego pojazdu, mając z góry powzięty zamiar niedostarczenia przedmiotu umowy, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt. I, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

XV. w lipcu 2005 r. w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim zamieszczeniu na stronie telegazety ogłoszenia o możliwości sprowadzenia na zamówienie z za granicy samochodu marki S. (...) za pomocą wprowadzenia w błąd co do faktycznego zamiaru realizacji zamówienia, doprowadził A. B. (1) do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 1 000 zł, wyłudżając pieniądze na poczet zaliczki rzekomej transakcji kupna-sprzedaży w/wymienionego pojazdu, mając z góry powzięty zamiar niedostarczenia przedmiotu umowy, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt. 1, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

XVI. w bliżej nieustalonym czasie nie wcześniej niż w lutym 2005 r. i nie później niż w październiku 2005 r. w S., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim zamieszczeniu na stronie telegazety bądź internetowej ogłoszenia o możliwości sprowadzenia na zamówienie z za granicy samochodu marki V. (...) za pomocą wprowadzenia

w błąd co do faktycznego zamiaru realizacji zamówienia doprowadził M. i R. B. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 1 800 zł, wyłudżając pieniądze na poczet zaliczki rzekomej transakcji kupna-sprzedaży w/wymienionego pojazdu, mając z góry powzięty zamiar niedostarczenia przedmiotu umowy, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt. I, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

XVII. w bliżej nieustalonym czasie niemniej w roku 2005 r. w C., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim zamieszczeniu na stronie telegazety TVP oraz internetowej ogłoszenia o możliwości sprowadzenia na zamówienie zza granicy samochodu marki S. (...) za pomocą wprowadzenia w błąd co do faktycznego zamiaru realizacji zamówienia, doprowadził A. S. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 1 800 zł, wyłudżając pieniądze na poczet zaliczki rzekomej transakcji kupna-sprzedaży w/wymienionego pojazdu, mając z góry powzięty zamiar niedostarczenia przedmiotu umowy, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt. I, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

XVIII. w dniu 3 sierpnia 2005 r. w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim zamieszczeniu na stronie internetowej www.automobilcentrum.republika.pl ogłoszenia o możliwościach sprowadzenia na zamówienie z Niemiec samochodu marki V. (...) za pomocą wprowadzenia w błąd co do faktycznego zamiaru realizacji zamówienia, doprowadził A. O. (2) do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 1 800 zł, wyłudżając pieniądze na poczet zaliczki rzekomej transakcji kupna – sprzedaży w/wymienionego pojazdu, mając z góry powzięty zamiar niedostarczenia przedmiotu umowy przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt. I, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

XIX. w dniu 27 lipca 2005 r. w T. doprowadził D. J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1 800 zł w ten sposób, że wprowadził go w błąd co do możliwości wywiązania się z oferty sprzedaży samochodu osobowego, wyłudżając pieniądze w w/wymienionej kwocie mające stanowić zaliczkę, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt. I, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

XX. w dniu 28 lipca 2005 r. w S., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim zamieszczeniu na stronie telegazety ogłoszenia o możliwości sprowadzenia na zamówienie zza granicy samochodu marki S. (...) za pomocą wprowadzenia w błąd co do faktycznego zamiaru realizacji zamówienia, doprowadził K. R. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 1 500 zł, wyłudżając pieniądze na poczet zaliczki rzekomej transakcji kupna-sprzedaży w/wymienionego pojazdu, mając z góry powzięty zamiar niedostarczenia przedmiotu umowy, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt. I, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

XXI. w dniu 29 lipca 2005 r. w W. doprowadził P. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2 000 zł w ten sposób, że wprowadził go w błąd co do możliwości wywiązania się z oferty sprzedaży pojazdu m-ki S. (...), wyłudżając pieniądze w wymienionej kwocie mające stanowić zaliczkę, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt. I, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

XXII. w dniu 4 sierpnia 2005 r. w P. doprowadził M. R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1 400 zł w ten sposób, że wprowadził ją w błąd co do możliwości wywiązania się z oferty sprzedaży pojazdu m-ki V. (...), wyłudżając pieniądze w wymienionej kwocie mające stanowić zaliczkę, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt. I, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

XXIII. w dniu 5 sierpnia 2005 r. w S. doprowadził B. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1 000 zł w ten sposób, że wprowadził go w błąd co do możliwości wywiązania się z oferty sprzedaży pojazdu m-ki S. (...), wyłudżając pieniądze w w/wymienionej kwocie mające stanowić zaliczkę, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt. I, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

XXIV. w dniu 6 sierpnia 2005 r. w R. doprowadził R. i A. L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1 000 zł w ten sposób, że wprowadził ich w błąd co do możliwości wywiązania się z oferty sprzedaży samochodu

osobowego, wyłudzając pieniądze w wymienionej kwocie mające stanowić zaliczkę, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt. I, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

XXV. w dniu 8 sierpnia 2005 r. w T. doprowadził T. P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1 000 zł w ten sposób, że wprowadził go w błąd co do możliwości wywiązania się z oferty sprzedaży samochodu osobowego, wyłudzając pieniądze w wymienionej kwocie mające stanowić zaliczkę, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt. I, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

XXVI. w dniu 2 sierpnia 2005 r. w W. doprowadził T. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1 500 zł w ten sposób, że wprowadził go w błąd co do możliwości wywiązania się z oferty sprzedaży samochodu osobowego, wyłudzając pieniądze w wymienionej kwocie mające stanowić zaliczkę, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt. I, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P., wyrokiem z dnia 26 maja 2014 r. wydanym w postępowaniu o sygn. akt III K 844/09, uznał **oskarżonego S. W. (1)** za winnego tego, że:

1. w dniu 27 lipca 2005 r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził A. O. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2 000 zł, wyłudzając tę kwotę tytułem zaliczki na poczet rzekomej transakcji kupna – sprzedaży samochodu S. (...), a to poprzez wprowadzenie pokrzywdzonej w błąd co do zamiaru dostarczenia tego samochodu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 1 lipca 2004 r. sygn. II K 274/04 za przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 286 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 listopada 2004 r. do 30 maja 2005 r., tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

2. w dniu 1 sierpnia 2005 r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził J. P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1 200 zł, wyłudzając tę kwotę tytułem zaliczki na poczet rzekomej transakcji kupna – sprzedaży samochodu S. (...), a to poprzez wprowadzenie pokrzywdzonej w błąd co do zamiaru dostarczenia tego samochodu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 1 lipca 2004 r. sygn. II K 274/04 za przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 286 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 listopada 2004 r. do 30 maja 2005 r., tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

3. w dniu 27 lipca 2005 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził M. Z. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1 700 zł, wyłudzając tę kwotę tytułem zaliczki na poczet rzekomej transakcji kupna – sprzedaży samochodu S. (...), a to poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru dostarczenia tego samochodu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 1 lipca 2004 r. sygn. II K 274/04 za przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 286 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 listopada 2004 r. do 30 maja 2005 r., tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

4. w dniu 28 lipca 2005 r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził A. K. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1 000 zł, wyłudzając tę kwotę tytułem zaliczki na poczet rzekomej transakcji kupna – sprzedaży samochodu S. (...), a to poprzez wprowadzenie pokrzywdzonej w błąd co do zamiaru dostarczenia tego samochodu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 1 lipca 2004 r. sygn. II K 274/04 za przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 286 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 listopada 2004 r. do 30 maja 2005 r., tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

5. pod koniec lipca nie później niż 29 lipca 2005 r. w W. Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził D. K., do niekorzystnego rozporządzenia pieniędzmi w

kwocie 1 200 zł, wyłudając tę kwotę tytułem zaliczki na poczet rzekomej transakcji kupna – sprzedaży samochodu A. (...), a to poprzez wprowadzenie pokrzywdzonej w błąd co do zamiaru dostarczenia tego samochodu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 1 lipca 2004 r. sygn. II K 274/04 za przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 286 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 listopada 2004 r. do 30 maja 2005 r., tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

6. sierpniu 2005 r. nie później niż 3 sierpnia 2005 r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził A. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1 500 zł, wyłudając tę kwotę tytułem zaliczki na poczet rzekomej transakcji kupna – sprzedaży samochodu A. (...), a to poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru dostarczenia tego samochodu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 1 lipca 2004 r. sygn. II K 274/04 za przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 286 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 listopada 2004 r. do 30 maja 2005 r., tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

7. w dniu 3 sierpnia 2005 r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził J. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2 000 zł, wyłudając tę kwotę tytułem zaliczki na poczet rzekomej transakcji kupna – sprzedaży samochodu V. (...), a to poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru dostarczenia tego samochodu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 1 lipca 2004 r. sygn. II K 274/04 za przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 286 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 listopad 2004 r. do 30 maja 2005 r., tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

8. w dniu 28 lipca 2005 r. w C.S. k. Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził M. G. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 1 500zł, wyłudając tę kwotę tytułem zaliczki na poczet rzekomej transakcji kupna – sprzedaży samochodu marki V. (...), a to poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru dostarczenia tego samochodu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 1 lipca 2004 r. sygn. II K 274/04 za przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 286 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 listopada 2004 r. do 30 maja 2005 r., tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

9. w dniu 4 sierpnia 2005 r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził M. N. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 1 500 zł, wyłudając tę kwotę tytułem zaliczki na poczet rzekomej transakcji kupna – sprzedaży samochodu marki C. (...), a to poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru dostarczenia tego samochodu, przy czym czynu tego dopuścił się, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 1 lipca 2004 r. sygn. II K 274/04 za przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 286 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 listopada 2004r. do 30 maja 2005 r., tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

10. w dniu 29 lipca 2005 r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził P. A. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 1 400zł, wyłudając tę kwotę tytułem zaliczki na poczet rzekomej transakcji kupna – sprzedaży samochodu marki S. (...), a to poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru dostarczenia tego samochodu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 1 lipca 2004 r. sygn. II K 274/04 za przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 286 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 listopada 2004 r. do 30 maja 2005 r., tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

11. w dniu 27 lipca 2005 r. w A., działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził M. C. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 1 800 zł, wyłudzając tę kwotę tytułem zaliczki na poczet rzekomej transakcji kupna – sprzedaży samochodu marki S. (...), a to poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru dostarczenia tego samochodu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 1 lipca 2004r. sygn. II K 274/04 za przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 286 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 listopada 2004 r. do 30 maja 2005 r., tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

12. w dniu 28 lipca 2005 r. w Z., działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził J. O. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 1 700 zł, wyłudzając tę kwotę tytułem zaliczki na poczet rzekomej transakcji kupna – sprzedaży samochodu marki A. (...), a to poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru dostarczenia tego samochodu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 1 lipca 2004 r. sygn. II K 274/04 za przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 286 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 listopada 2004 r. do 30 maja 2005 r., tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

13. w dniu 27 lipca 2005 r. w J., działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził B. R. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 2 000zł, wyłudzając tę kwotę tytułem zaliczki na poczet rzekomej transakcji kupna – sprzedaży samochodu marki V. (...), a to poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru dostarczenia tego samochodu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 1 lipca 2004 r. sygn. II K 274/04 za przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 286 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 listopada 2004 r. do 30 maja 2005 r., tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

14. w dniu 30 lipca 2005 r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził M. M. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1 000 zł, wyłudzając tę kwotę tytułem zaliczki na poczet rzekomej transakcji kupna – sprzedaży samochodu marki V. (...), a to poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru dostarczenia tego samochodu, przy czym czynu tego dopuścił się, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 1 lipca 2004 r. sygn. II K 274/04 za przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 286 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 listopada 2004 r. do 30 maja 2005 r., tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

15. w dniu 29 lipca 2005 r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził A. B. (1) do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 1 000 zł, wyłudzając tę kwotę tytułem zaliczki na poczet rzekomej transakcji kupna – sprzedaży samochodu marki S., a to poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru dostarczenia tego samochodu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 1 lipca 2004 r. sygn. II K 274/04 za przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 286 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 listopada 2004 r. do 30 maja 2005 r., tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

16. w dniu 1 sierpnia 2005 r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził M. i R. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1 800zł, wyłudzając tę kwotę tytułem zaliczki na poczet rzekomej transakcji kupna – sprzedaży samochodu marki V. (...), a to poprzez wprowadzenie pokrzywdzonych w błąd co do zamiaru dostarczenia tego samochodu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 1 lipca 2004 r. sygn. II K 274/04 za przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art.286 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia

wolności, którą odbywał w okresie od 28 listopada 2004 r. do 30 maja 2005 r., tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

17. w dniu 27 lipca 2005 r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził A. S. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 1 800zł, wyłudzając tę kwotę tytułem zaliczki na poczet rzekomej transakcji kupna – sprzedaży samochodu marki S. (...), a to poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru dostarczenia tego samochodu, przy czym czynu tego dopuścił się, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 1 lipca 2004r. sygn. II K 274/04 za przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 286 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 listopada 2004 r. do 30 maja 2005 r., tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

18. w dniu 3 sierpnia 2005 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził A. i M. O. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 1 800zł, wyłudzając tę kwotę tytułem zaliczki na poczet rzekomej transakcji kupna – sprzedaży samochodu marki V. (...), a to poprzez wprowadzenie pokrzywdzonych w błąd co do zamiaru dostarczenia tego samochodu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 1 lipca 2004r. sygn. II K 274/04 za przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 286 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 listopada 2004 r. do 30 maja 2005 r., tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

19. w dniu 27 lipca 2005 r. w T., działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził D. J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1 800 zł, wyłudzając tę kwotę tytułem zaliczki na poczet rzekomej transakcji kupna – sprzedaży samochodu marki S. (...), a to poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru dostarczenia tego samochodu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 1 lipca 2004r. sygn. II K 274/04 za przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 286 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 listopada 2004 r. do 30 maja 2005 r., tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

20. w dniu 28 lipca 2005r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził K. R. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 1 500 zł, wyłudzając tę kwotę tytułem zaliczki na poczet rzekomej transakcji kupna – sprzedaży samochodu marki S. (...), a to poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru dostarczenia tego samochodu, przy czym czynu tego dopuścił się, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 1 lipca 2004r. sygn. II K 274/04 za przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 286 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 listopada 2004 r. do 30 maja 2005 r., tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

21. w dniu 29 lipca 2005 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził P. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2 000 zł, wyłudzając tę kwotę tytułem zaliczki na poczet rzekomej transakcji kupna – sprzedaży samochodu marki S. (...), a to poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru dostarczenia tego samochodu, przy czym czynu tego dopuścił się, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 1 lipca 2004 r. sygn. II K 274/04 za przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 286 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 listopada 2004 r. do 30 maja 2005 r., tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

22. w dniu 4 sierpnia 2005 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził M. R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1 400 zł, wyłudzając tę kwotę tytułem zaliczki na poczet rzekomej transakcji kupna – sprzedaży samochodu marki V. (...), a to poprzez wprowadzenie pokrzywdzonej w błąd co do zamiaru dostarczenia tego samochodu, przy czym czynu tego dopuścił się

będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 1 lipca 2004r. sygn. II K 274/04 za przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 286 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 listopada 2004 r. do 30 maja 2005 r., tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

23. w dniu 5 sierpnia 2005 r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził B. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1 000 zł w ten sposób, że wyłudzając tę kwotę tytułem zaliczki na poczet rzekomej transakcji kupna – sprzedaży samochodu marki S. (...), a to poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru dostarczenia tego samochodu przy czym czynu tego dopuścił się, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 1 lipca 2004 r. sygn. II K 274/04 za przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 286 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 listopada 2004 r. do 30 maja 2005 r., tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

24. w dniu 6 sierpnia 2005 r. w R., działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził R. i A. L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1 000zł, wyłudzając tę kwotę tytułem zaliczki na poczet rzekomej transakcji kupna – sprzedaży samochodu marki V. (...), a to poprzez wprowadzenie pokrzywdzonych w błąd co do zamiaru dostarczenia tego samochodu przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 1 lipca 2004 r. sygn. II K 274/04 za przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 286 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 listopada 2004 r. do 30 maja 2005 r., tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

25. w dniu 8 sierpnia 2005 r. w T., działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził T. P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1 000 zł, wyłudzając tę kwotę tytułem zaliczki na poczet rzekomej transakcji kupna – sprzedaży samochodu marki S. (...), a to poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru dostarczenia tego samochodu przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 1 lipca 2004r. sygn. II K 274/04 za przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 286 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 listopada 2004 r. do 30 maja 2005 r., tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

26. w dniu 2 sierpnia 2005 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził A. K. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1 500 zł, wyłudzając tę kwotę tytułem zaliczki na poczet rzekomej transakcji kupna – sprzedaży samochodu marki C. (...), a to poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru dostarczenia tego samochodu przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 1 lipca 2004r. sygn. II K 274/04 za przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 286 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 listopada 2004 r. do 30 maja 2005 r., tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Następnie, na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk za powyżej określone w pkt. 1-26 czyny stanowiące ciąg przestępstw z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, Sąd wymierzył oskarżonemu karę 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkód wyrządzonych czynami opisanymi w części rozstrzygającej wyroku w pkt. 8 i 12, a to przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. G. kwoty 1 500 zł, zaś na rzecz pokrzywdzonego J. O. kwoty 1 700 zł.

Na podstawie art. 415 § 1 i 4 kpk Sąd zasądził zaś od oskarżonego na rzecz pozostałych, objętych opisywanym wyrokiem pokrzywdzonych kwoty pieniędzy wraz z ustawowymi odsetkami, z tytułu powództwa cywilnego jakie w ich imieniu złożył prokurator oraz częściowo z urzędu tytułem odszkodowania, w zakresie którego powództwo nie obejmowało. Rozstrzygnięcie to zostało ujęte w pkt 29 wyroku i obejmuje ono również oskarżyciela posiłkowego M. C., na którego rzecz została zasądzona od oskarżonego kwota 1 800 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 lipca 2005 r.

W oparciu o art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zostały też zaliczone oskarżonemu okresy tymczasowego aresztowania od 6 kwietnia do 8 czerwca 2006 r. oraz od 5 listopada do 1 grudnia 2010 r.

Natomiast na podstawie art. 619 kpk i § 2 ust. 3 i § 14 ust. 2 pkt. 3 oraz § 16 w zw. z § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z dnia 28 września 2002 r. Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata T. J. wynagrodzenie brutto w kwocie 5 269,32 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

W ostatnim punkcie wyroku, na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego z obowiązku zapłaty kosztów sądowych i nie wymierzył mu opłaty.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości obrońca oskarżonego. Zarzucił orzeczeniu rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść wydanego wyroku tj. art. 7 kpk, art. 4 kpk, art. 92 kpk oraz art. 410 kpk poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, w szczególności poprzez dokonanie oceny zgromadzonych w sprawie dowodów w sposób wybiórczy, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania, logiki, doświadczenia życiowego przejawiających się w m.in.:

a) bezpodstawnym przyjęciem, że komputer znajdujący się w posiadaniu M. J. (1) w związku z faktem, że został sformatowany dopiero w listopadzie 2005 r. stawia pod znakiem zapytania tezę czy faktycznie był on wykorzystywany przy popełnianiu przestępstw w sytuacji, gdy przestępstwa te zostały popełnione w lipcu i sierpniu 2005 r. to w ocenie Sądu I instancji taka winna wystąpić data formatowania w sytuacji, gdy twierdzenie takie jest oczywiście dowolne;

b) braku w aktach sprawy dowodu, że oskarżony S. W. (1) został pouczony o prawie do odmowy poddania się czynności polegającej na pobraniu próbek głosu, że pouczenie to zrozumiał, i że z prawa tego nie skorzystał, a w konsekwencji uzyskanie w toku postępowania dowodu z opinii fonoskopijnej w sposób sprzeczny z prawym;

c) błędnej ocenie opinii biegłych z dziedziny fonoskopii – Centrum (...) wypadków drogowych i technik kryminalnych (...) dr. inż. R. T. (1) i A. K. (3) z (...) Towarzystwa (...) i uznanie jej za kluczowy i jedyny dowód na podstawie, którego Sąd przyjął sprawstwo i winę oskarżonego, w sytuacji gdy dowód ten budzi wiele kontrowersji w szczególności jeżeli mogło dojść do posłużenia się tożsamością S. W. (1), na co wskazuje błąd w imieniu w chwili przedstawiania się oraz błędne podanie nazwiska rodzowego matki, co mogłoby sugerować, że osoba posługująca się tożsamością oskarżonego w chwili zadawania pytań przez operatora banku nie posiadała przy sobie dowodu osobistego;

d) bezpodstawne przyjęcie przez Sąd I instancji, że osoba, która podpisywała umowę na prowadzenie rachunku bankowego nie wykonywała połączeń telefonicznych celem wydania stosownych dyspozycji dotyczących środków znajdujących się na rachunku bankowym, w sytuacji gdy ustalenie tożsamości takiej osoby przez pracownika banku jest dużo trudniejsze, gdyż opiera się wyłącznie na danych znajdujących się na dowodzie osobistym niż samo założenie rachunku bankowego, które wymagało osobistego stawiennictwa w placówce banku oraz okazania dowodu osobistego;

e) brak zweryfikowania przez Sąd I instancji adresu do korespondencji podanego przez osobę, która posługiwała się dowodem osobistym S. W. (1) i zakładała rachunek bankowy oraz osób, które odbierały korespondencję kierowaną przez bank na adres wskazany w umowie zawartej w imieniu oskarżonego;

f) bezpodstawne przyjęcie przez Sąd I instancji, że za uprawdopodobnionym udziałem oskarżonego w przestępstwie świadczy fakt, że przebywał on na wolności, oraz że dopiero w dniu 17 czerwca 2005 r. złożył wniosek o wydanie dowodu osobistego poprzez co Sąd I instancji dopuścił się nadmiernego uproszczenia w zakresie ustalenia okoliczności świadczących za winą i sprawstwem oskarżonego.

W opinii skarżącego następstwem powyższych uchybień był istotny błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał niewątpliwy wpływ na treść wydanego wyroku poprzez uznanie za winnego S. W. (1) zarzucanych mu czynów w sytuacji braku materiału dowodowego dającego podstawę do jednoznacznego i

nie budzącego żadnych wątpliwości ustalenia stanu faktycznego polegającego na tym, że działał on wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą.

Stwierdzając tak, obrońca wniósł o zmianę wyroku Sądu I instancji i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się oczywiście bezzasadna i nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy przypisał środkowi odwoławczemu cechę, o której mowa w art. 457 § 2 kpk, albowiem już na pierwszy rzut oka, bez konieczności dogłębnej analizy podniesionych nim zarzutów, można było zauważyć, że wskazane na ich poparcie argumenty nie były trafne. W świetle twierdzeń apelującego nie dostrzeżono by w zaskarżonym orzeczeniu występowały uchybienia określone w art. 438 kpk. Apelacją oczywiście bezzasadną jest zaś taka, której bezpodstawność wynika z samej jej treści i co powoduje, że uwzględniona być ona nie może (vide: wyrok SA w Krakowie z 28 lutego 2007r., II AKa 26/07, KZS 2007/4/38).

Przesłanka uchylenia bądź zmiany zaskarżonego orzeczenia nie uzewnętrzniła się także podczas tych działań kontrolnych, które Sąd II instancji podjął z urzędu. Działania podyktowane założeniem, że sąd odwoławczy może wyjść poza granice środka odwoławczego i podniesionych w nim zarzutów w wypadkach określonych w ustawie, a to w sytuacjach wskazanych w art. 439, art. 440 i art. 455 kpk (vide: postanowienie SN z 13 marca 2014 r., KK 9/14, Lex nr 1466528).

Przedstawiając powody podjętego w drugiej instancji rozstrzygnięcia, właściwym będzie uwypuklenie, że ustalenia co do istoty sprawy zostały poczynione przez Sąd Rejonowy w oparciu o wnioski poszlakowe. To jest za pomocą wnioskowania, w którym ustala się wpieryw fakty uboczne (poszlaki), a następnie bada się czy te dają podstawę do ustalenia faktu głównego (winy oskarżonego). To ostatnie jest przy tym tylko wtedy możliwe, gdy całość materiału dowodowego pozwala na stwierdzenie, że inna interpretacja przyjętych poszlak, poza ustaleniem faktu głównego, nie jest możliwa. Poszlaki należy zaś uznać za niewystarczające do ustalenia tego faktu, gdy nie wykluczają one wszelkich rozsądnych wątpliwości w tym względzie, czyli inaczej, gdy możliwa jest także inna, od zarzucanej oskarżonemu, wersja wydarzeń. Do istoty tego procesu należy również, że żadna z ustalonych w sprawie poszlak oceniana oddzielnie nie ma znaczenia decydującego, lecz dopiero wszystkie poszlaki złączone w logiczną całość prowadzą do bezwzględnie przekonania o winie oskarżonego (por. wyrok SN z 4 lipca 1995r., II KRN 72/95, Lex 162495).

Kontrola odwoławcza nie wykazała, iżby Sąd I instancji uchybił którejś z reguł rozumowania poszlakowego, ewentualnie jakiegokolwiek innej regule spośród tych, które kształtują postępowanie karne.

Odnosząc się do konkretnych już uchybień wskazanych w apelacji, nie znalazła potwierdzenia teza skarżącego, że w aktach sprawy brakuje dowodu na to, iż podsądny został pouczone o prawie do odmowy poddania się czynności polegającej na pobraniu od niego próbki głosu, że pouczenie to zrozumiał i z prawa tego nie skorzystał. Uwadze autora środka odwoławczego umknęła notatka z 14 września 2011 r., sporządzona przez eksperta Laboratorium Kryminalistycznego KWP w P. – podinsp. mgr K. M., z której jednoznacznie wynika, że przed przystąpieniem do pobrania materiału porównawczego w postaci mowy pouczone S. W. (1) o jego prawie do odmowy poddania się tej czynności (k. 2145). Skoro zaś oskarżony poddał się jej, to domniemywać można, że z prawa tego nie skorzystał. W przeciwieństwie przecież do czynności odbioru np. odcisków palców czy wydzielin ciała, próbek głosu w postaci długiej swobodnej wypowiedzi nie można uzyskać bez współpracy badanego. Sąd Okręgowy stwierdził przy tym, że wystarczające było pouczenie ze strony osoby realizującej czynność. Nie ma bowiem wymogu aby tego pouczenia udzielał organ postępowania karnego. Uznać również należało, że prawidłowa była forma odzwierciedlenia faktu pouczenia. Zgodnie z art. 143 § 2 kpk protokół spisuje się, jeżeli przepis szczególny tego wymaga albo przeprowadzający czynność uzna to za potrzebne. W innych wypadkach można ograniczyć się do sporządzenia notatki urzędowej. Wedle Sądu Okręgowego ani art. 143 § 1 kpk ani jakikolwiek inny przepis prawa (vide: Rozporządzenie

Ministra Sprawiedliwości z 23 lutego 2005 r. w sprawie poddawania badaniom lub wykonywania czynności z udziałem oskarżonego oraz osoby podejrzanej, Dz. U. z dnia 24 lutego 2005 r.) nie określa czynności utrwalenia głosu jako takiej, która bezwzględnie wymaga zaprotokołowania. Fakt sporządzenia zatem w dniu 14 września 2011 r. protokołu – ograniczonego wyłącznie do opisanie technicznej strony czynności nagrania wypowiedzi porównawczych (k. 2144) nie wyłącza możliwości opisanie czynności pouczenia oskarżonego w w/w notatce urzędowej. Sporządzenie tej ostatniej opierało się przecież na kompetencji przewidzianej przepisem art. 143 § 2 kpk.

Przy pobieraniu materiału porównawczego nie była też obligatoryjna obecność obrońcy oskarżonego, który jak wynika z akt sprawy wiedział, że taka czynność ma zostać przeprowadzona, choć nie informowano go o jej terminie. Żaden przepis procedury karnej nie nakładał na organ prowadzący postępowanie takiego obowiązku. Miał tego pełną świadomość apelujący, skoro nie wskazał jaki przepis miałby zostać złamany wskutek niepowiadomienia go o dacie i miejscu pobrania próbek mowy.

W ocenie Sądu Okręgowego było też istotne, że zarówno obrońca oskarżonego, jak również sam oskarżony nie podnosili na wcześniejszych etapach postępowania jakichkolwiek zastrzeżeń co do poprawności sposobu pozyskania materiału badawczego do badań głosu. Zaniechanie to potwierdza wniosek, że prawidłowość tej czynności nie budziła wcześniej ich wątpliwości.

Sąd II instancji potwierdził również prawidłowość wniosku, że ekspertyza Centrum (...) sporządzona przez dr. inż. R. T. (1) oraz ekspertyza (...) Towarzystwa (...) sporządzona przez A. K. (3) wykazały, że wyszczególnione rozmowy telefoniczne z pracownikami L. Banku zostały przeprowadzone przez S. W. (1). Jest przy tym istotne, że Sąd Rejonowy uwzględnił, że opinia pierwsza wskazywała tylko na duży stopień prawdopodobieństwa tego faktu, jak również to, że była ona dotknięta pewnymi wadami. W toku postępowania drugoinstancyjnego nie ukazały się podstawy do zakwestionowania samych wyników wspomnianych opinii fonoskopijnych. Zostały one przecież ustalone w oparciu o wyniki prac badawczych zrealizowanych przez osoby dysponujące specjalistyczną wiedzą i umiejętnościami. O ile zaś doszło pierwotnie do zakwestionowania wiarygodności wniosków wyprowadzonych przez biegłego R. T., to podkreślić należy, że okoliczność ta była następstwem stwierdzenia nie tyle niekompetencji rzeczoznawcy co niedoskonałości materiału podlegającego badaniom. Element, który został przez Sąd I instancji dostrzeżony i w sposób należyty skorygowany za pomocą opinii drugiego rzeczoznawcy pracującego dla (...) Towarzystwa (...) w W.. Biegły A. K. (3), uzyskawszy dodatkowe próbki głosu od oskarżonego, wydał drugą opinię, która w sposób kategoriyczny stwierdzała, iż wszystkie dowodowe rozmowy telefoniczne z pracownikami banku (...) przeprowadzone zostały przez oskarżonego S. W. (1). Na podkreślenie zasługują tu nie tylko wysokie walory fachowości pisemnej ekspertyzy kryminalistycznej z zakresu badań fonoskopijnych z dnia 24 listopada 2011 r. (k. 2200-2214) ale również uzupełniające ją wypowiedzi ustne autora opinii odebrane na rozprawach w dniu 12 stycznia 2012 r. oraz 11 kwietnia 2013 r. Biegły A. K. udzielił wyczerpujących odpowiedzi na wszystkie zadane mu pytania, wykazując się dużą wiedzą specjalistyczną oraz bogatym doświadczeniem zawodowym. Zastosowana przez biegłego metoda językowo – pomiarowa, opierająca się na analizie nie tylko głosu ludzkiego ale również sposobu artykulacji mówienia, używanych środków leksykalnych (analiza fonetyczna, lingwistyczna), które mają charakter trwały i niezmienny, doprowadziła opiniującego do 100 % wniosku, że dowodowe wypowiedzi telefoniczne pochodzą od oskarżonego.

Stwierdziwszy powyższe, a przy tym dostrzegając, że skarżący kwestionował wynik pracy biegłych z dziedziny fonoskopii w sposób, który nie uwzględniał specyfiki ich badań, Sąd odwoławczy uznał, że wnioski skarżącego nie zasługiwały na uwzględnienie. Za chybione uznać trzeba było argumenty, że konkluzje ekspertów niweczone były takimi faktami jak podanie przez rozmówcę pracownikowi banku błędnie swego imienia czy błędnego nazwiska rodowego matki. W szczególności, że fakt omyłki co do imienia można, jak to przekonująco wyjaśnił Sąd Rejonowy, wyjaśnić roztargnieniem. Odnośnie zaś błędu co do nazwiska rodowego matki oskarżonego zauważyć warto, że nazwisko podane w rozmowie telefonicznej zostało bez komentarza zaakceptowane przez pracownika banku. Ta ostatnia okoliczność nakazuje przyjąć, że w tej właśnie postaci nazwisko to zostało przy zakładaniu konta przedstawione, z czego dzwoniący do banku zdawał sobie sprawę.

W konsekwencji Sąd II instancji nie stwierdził nieprawidłowości w przyjęciu przez Sąd I instancji, iż osoba, która podpisywała umowę na prowadzenie rachunku bankowego nie wykonywała połączeń telefonicznych celem wydania stosownych dyspozycji dotyczących środków zgromadzonych na rachunku bankowym. Taki wniosek Sąd Okręgowy wyprowadził, mimo że poprawne było wskazanie skarżącego, iż dokonanie weryfikacji w przypadku kontaktu telefonicznego jest trudniejsze niż w przypadku założenia rachunku bankowego, które wymagało osobistego stawiennictwa w placówce banku oraz okazania dowodu osobistego. Trudność ta dotyczyła jednak pracownika banku, a nie biegłego z zakresu fonoskopii. Autor apelacji nie uwzględnił także, że w oparciu o zasady doświadczenia życiowego wywnioskować można, iż zakładaniu konta nie towarzyszą tak wnikliwe działania weryfikacyjne jak wówczas gdy podejmowane są czynności, których następstwem są np. dyspozycje wypłaty pieniędzy. Ustalenie zatem, że konto założył ktoś podszywający się pod S. W. (1) było przez to możliwe, a nadto było ono zgodne z zasadą in dubio pro reo wyrażoną w art. 5 § 2 kpk, należycie wykazaną co do omawianej okoliczności przez Sąd I instancji.

Ponadto, Sąd odwoławczy nie podzielił stanowiska apelującego aby nie było dopuszczalne traktowanie jako poszlak uprawdopodobniających udział oskarżonego w przestępstwie faktów, że w chwili czynu przebywał on na wolności oraz, że dopiero w dniu 17 czerwca 2005 r. złożył wniosek o wydanie dowodu osobistego. Oczywistym jest, że pobyt na wolności był okolicznością warunkującą realizację czynności wykonawczych. Moment złożenia wniosku o wydanie nowego dokumentu osobistego stanowił zaś element, który wespół z ustaleniem niezrozumiałej niekonsekwencji w wyjaśnieniach oskarżonego, co do czasu i sposobu utraty poprzedniego dokumentu tożsamości, pozwalał stwierdzić niewiarygodność tych wyjaśnień, a tym samym zakwestionować prawdziwość jego linii obrony. Należy jednocześnie podkreślić, iż Sąd Rejonowy przydał wskazanym tu okolicznościom faktycznym odpowiednią wagę, nie przeceniając ich wartości ponad należną im miarę.

Krytyczne ustosunkowanie się do zarzutu niezweryfikowania adresu do korespondencji podanego przy zakładaniu rachunku bankowego, Sąd Okręgowy poprzedził ustaleniem, że w toku postępowania karnego pozyskano informacje, iż pod podanym w bankach adresem zamieszkania w Z. S. W. (1) nie był znany (por. notatka urzędowa na k. 29 oraz zeznania S. M. i A. B. (2) na k. 58v i 60v w zw. z k. 1273), zaś przy podanej jako adres do korespondencji ul. (...) we W. nie ma mieszkania o nr (...) (por. telefonogram Komisariatu Policji W., k. 54). Te źródła dowodowe pozwalały więc odrzucić jako nieuprawnioną tezę skarżącego, że kwestia adresu do korespondencji podanego przez osobę, która posługiwała się dowodem osobistym S. W. (1) i zakładała rachunek bankowy, nie została zweryfikowana. Brak dowodów na to, iż jakakolwiek korespondencja była przez L. Bank pod tamte adresy przesyłana i tam odbierana, powodował natomiast, iż bezcelowe byłoby realizowanie wskazówek apelującego odnośnie tego kto miałby korespondencję tę odbierać.

Za nietrafne uznano wreszcie zastrzeżenie apelującego co do ustalenia Sądu niższej instancji, iż fakt sformatowania w listopadzie 2005 r. komputera znajdującego się w posiadaniu M. J. (1) stawiał pod znakiem zapytania tezę czy faktycznie urządzenie to zostało wykorzystane przy popełnianiu przestępstw przez S. W. (1). Wspomniana data została przecież ustalona przez organ orzekający w oparciu o konkluzję opinii informatycznej biegłego P. K. (k. 588-590). Skarżący nie przedstawił zaś okoliczności, które podważałyby zaufanie do kompetencji lub rzetelności tego rzeczoznawcy bądź wiarygodności wyników jego pracy. Sąd Okręgowy stwierdził również, że arbitralnym było założenie skarżącego jakoby komputer należący do świadka M. J. (2) (nie M. J. (1) jak błędnie podał obrońca) mógł zostać sformatowany wcześniej, aniżeli przyjął Sąd Rejonowy. Założenie to nie opierało się przecież na jakiegokolwiek okoliczności ujawnionej w toku postępowania, a przez to nie podważało tezy organu niższej instancji o niemożności wyprowadzenia jednoznacznego wniosku co do tego, że komputer był wykorzystywany w przestępczym procederze będącym przedmiotem niniejszego procesu. Sąd I instancji wskazywał przecież, że ustalony w tym postępowaniu moment sformatowania urządzenia nie przystawał do tezy, iż działanie to mogło mieć na celu usunięcie śladów przestępstwa. Działania mataczących spodziewać by się bowiem należało w bezpośredniej bliskości czasowej z chwilą realizacji samego przestępstwa. Rozważania organu orzekającego w poruszanej kwestii były zatem zgodne z zasadami logiki i wiedzy. Obrońca nie zdołał zaś wykazać aby wspomniany wyżej sprzęt komputerowy miał w ogóle związek z czynami przypisanymi oskarżonemu, a co za tym idzie, nie dostarczył dowodów poddających w wątpliwość ustalenie Sądu Rejonowego co do sprawstwa i winy S. W. (1).

Podsumowując tę część rozważań uznać należało, że całkowicie bezzasadny był zarzut obrazy przepisów postępowania w toku gromadzenia dowodów w sprawie, ich ujawniania, a następnie oceny. Wyniki kontroli odwoławczej ukazały, że Sąd niższej instancji, czyniąc swe ustalenia, właściwie dochował reguł wnioskowania poszlakowego. Procedując w sprawie doprowadził bowiem do sytuacji, gdzie możliwym stało się ustalenie faktu głównego (sprawstwa oskarżonego w postaci współsprawstwa), gdyż pozwalała na to globalna ocena całokształtu materiału dowodowego. Ta nie dawała przy tym podstaw na stwierdzenie, że jest możliwa inna interpretacja przyjętych faktów ubocznych – poszlak, poza ustaleniem wspomnianego faktu głównego. Organ orzekający uwzględnił również i to, że poszlaka ma walor dowodowy jedynie wtedy, gdy zostanie ustalona w sposób niewątpliwy. Wykorzystał zatem wszelkie możliwości procesowe, aby potwierdzić lub wykluczyć przedstawiony w akcie oskarżenia zarzut, a tym samym stwierdzić wartość zebranych dowodów pośrednich (por. wyrok SA w Katowicach z 25 kwietnia 2013 r., II AKa 91/13, KZS 2013/7-8/78).

W ostateczności Sąd Okręgowy stwierdził, że wszystkie ustalenia Sądu I instancji miały oparcie w prawidłowo ujawnionym i ocenionym materiale dowodowym. Ustalenia te nie były więc w żadnej mierze dowolne. Sąd Rejonowy z należyłą pieczołowitością podszedł do odtworzenia przebiegu zdarzeń, będących przedmiotem osądu w sprawie, starając się jak najwierniej oddać wszystkie ich wątki. Odzwierciedleniem tej dobrej pracy Sądu jest zaś pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku, które odpowiada wszelkim wymogom procesowym z art. 424 kpk, jest pełne i przekonujące.

Ostatecznie Sąd wyższej instancji uznał, że Sąd Rejonowy trafnie wywnioskował, iż oskarżony dopuścił się przypisanych mu w zaskarżonym wyroku czynów. Kwalifikacja prawna każdego z nich nie wymagała zaś żadnej modyfikacji i została należycie objaśniona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Nie budziło też zastrzeżeń przyjęcie, że działalność przestępcza została zrealizowana w postaci ciągu 26 przestępstw oszustwa, kwalifikowanych z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk. Również warunki do przyjęcia recydywy specjalnej podstawowej nie budziły żadnych zastrzeżeń i znajdowały potwierdzenie w danych o karalności S. W..

Ponieważ apelacja skarżyła wyrok w całości, Sąd II instancji, będąc zobligowanym treścią art. 447 § 1 kpk, rozważył także prawidłowość rozstrzygnięcia o karze i zbadął ją pod kątem współmierności.

W tym miejscu właściwym będzie przypomnienie, że w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego, zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można podnosić wówczas „gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy – gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą” (wyrok SN z 11 kwietnia 1985r. V KRN 178/85, OSNKW 1985/7-8/60).

W oparciu o ustalone okoliczności przedmiotowe oraz dane osobopoznawcze zebrane o S. W. (1) Sąd II instancji uznał, że wymierzona temu oskarżonemu kara w żadnym razie nie zasługiwała na miano rażąco niewspółmiernej. Jakkolwiek jest ona stosunkowo dotkliwa, należycie odzwierciedla ona znaczną szkodliwość społeczną licznych czynów oskarżonego, jego zawinienie i oddaje właściwie społeczny sprzeciw dla sprawców przypisanej mu kategorii przestępstw. Sąd I instancji trafnie wskazał przy tym okoliczności obciążające i łagodzące występujące po stronie podsądnego. W trakcie postępowania apelacyjnego nie została ustalona żadna okoliczność, która miałaby znaczenie dla wymiaru kary, a która zostałaby przez Sąd niższej instancji pominięta bądź zbagatelizowana.

Przy uwzględnieniu zatem stwierdzonych w sprawie okoliczności obciążających i łagodzących, wymierzona kara 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności stanowi odpowiednią reakcję wymiaru sprawiedliwości. Mieści się ona i tak w dolnym pułapie ustawowego zagrożenia karą za przypisane współsprawstwo ciągu przestępstw (dolną granicę stanowiła bowiem kara 6 miesięcy pozbawienia wolności, górną zaś, z uwagi na art. 91 § 1 kk, kara 12 lat pozbawienia wolności).

Sąd odwoławczy potwierdził również, że nie było podstaw materialnoprawnych do tego by zastosować względem S. W. (1) warunkowe zawieszenie wykonania kary. Uznał także zasadność nałożenia na tego oskarżonego obowiązków odszkodowawczych czy to w postaci środka karnego z art. 46 § 1 kk, czy też w postaci środka o charakterze

cywilnoprawnym, zastosowanego w oparciu o art. 415 § 1 i 4 kpk. Wątpliwości nie budził przy tym rozmiar i zakres tych obowiązków.

Zastrzeżeń nie budził też zakres zaliczenia oskarżonemu na poczet kary pozbawienia wolności okresów tymczasowego aresztowania.

W konsekwencji Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy w całości, uznając apelację obrońcy za oczywiście bezzasadną.

W pkt 2 orzeczono o kosztach nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym. Na podstawie § 2 pkt. 1 i 3, § 14 ust. 2 pkt. 4 w zw. z § 19 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461 j.t.) Sąd II instancji zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. B. (3) 516,60 zł brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

W punkcie 3 wyroku orzekł zaś o kosztach postępowania odwoławczego. Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, w tym nie wymierzył mu opłaty za drugą instancję. Postanowił tak, albowiem perspektywa odbycia wieloletniej kary pozbawienia wolności utrudni mu uzyskanie znaczącego dochodu, który pozwoliłby mu na uiszczenie kolejnych należności wynikających z przedmiotowej sprawy karnej, bez zbytej dla niego uciążliwości. Obciążenie tymi kosztami powodowałoby równocześnie naruszenie interesu pokrzywdzonych, uprawnionych do uzyskania odszkodowań.

H. B. D. E. T.